

gældende barn anvender korrekt sikkerhedsudstyr. Dette er eksempelvis tilfældet, hvis meget små børn befordres uden anvendelse af nogen form for sikkerhedsudstyr, eller hvis et lille barn anvender udstyr, der kun er godkendt til langt større børn.

I en række andre tilfælde vil det imidlertid kunne være vanskeligt med det blotte øje at konstatere, om barnet f.eks. er under 135 cm og dermed skal anvende særligt tilpasset sikkerhedsudstyr, og/eller om det udstyr, der anvendes, passer til barnets vægt. Det kan endvidere i mange tilfælde være hensigtsmæssigt, at der på kontroltidspunktet foretages bevissikring i form af en måling eller vejning af barnet, da barnets højde og vægt typisk vil have ændret sig i perioden mellem politiets kontrol og en eventuel retssag.

Justitsministeriet har overvejet, om den under punkt 3.1.2. nævnte adgang til at foretage legemsbesigtigelse med samtykke fra forældremyndighedsindehaveren (eller en ad hoc værge), jf. retsplejelovens § 792 d, stk. 1, 1. pkt., er tilstrækkelig til at tilgodese behovet for at foretage måling og vejning af børn i relation til færdselslovens § 80 a.

Hvis føreren selv er forældremyndighedsindehaver, kan måling og vejning af barnet føre til bødestraf samt klip i kørekortet for den pågældende, hvis målingen eller vejningen viser, at færdselslovens § 80 a, stk. 6, 1. pkt., er overtrådt. Den pågældende kan derfor have en interesse i ikke at give samtykke.

Er føreren ikke forældremyndighedsindehaver, skal politiet identificere og lokalisere forældremyndighedsindehaveren med henblik på at opnå samtykke, hvilket føreren – som kan have en interesse i at undgå måling og vejning af barnet – ikke i alle tilfælde kan forventes at være behjælpelig med. Finder politiet frem til forældremyndighedsindehaveren, kan det endvidere ikke afvises, at et eventuelt interessefællesskab med føreren kan føre til afvisning af at give samtykke.

Giver forældremyndighedsindehaveren ikke samtykke, vil måling og vejning alene kunne foretages, hvis statsamtet finder grundlag for at beskikke en ad hoc værge, der kan meddele samtykke til indgrebet, jf. værgemålslovens § 50, stk. 1, jf. § 47.

Det er på denne baggrund Justitsministeriets opfattelse, at de nuværende regler, der indebærer, at der alene kan foretages måling og vejning af børn i forbindelse med kontrol af overholdelsen af bestemmelserne om sikkerhedsudstyr til børn med forældremyndighedsindehaverens samtykke, ikke sikrer en tilstrækkelig effektiv håndhævelse af reglerne. En effektiv håndhævelse forudsætter derimod efter Justitsministeriets opfattelse, at politiet som led i sin rutinemæs-

sige kontrol med overholdelse af færdselsreglerne uden videre kan måle og veje de pågældende børn. Hertil kommer, at måling og vejning efter Justitsministeriets opfattelse må anses for et legemsindgreb af meget ringe intensitet.

På den baggrund foreslås det at indsætte en ny bestemmelse i færdselslovens § 80 a, der giver politiet mulighed for uden forældremyndighedsindehaverens samtykke at foretage måling og vejning af børn, der befordres i bil, på motorcykel eller på knallert med henblik på at kontrollere overholdelsen af bestemmelserne i færdselslovens § 80 a om anvendelse af godkendt sikkerhedsudstyr tilpasset barnets højde og vægt.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 3.

4. Parkering for personer med handicap

4.1. Gældende ret

I henhold til færdselslovens § 92, stk. 1, kan vejbestyrelsen for en offentlig vej med samtykke fra politiet træffe færdselsmæssige bestemmelser, som indvirker på vejens udnyttelse eller indretning. Vejmyndigheden for en privat fællesvej omfattet af afsnit I, III og IV i lov om private fællesveje, jf. lovens § 13, stk. 1 og 2, kan med samtykke fra politiet træffe tilsvarende bestemmelser. Der kan bl.a. træffes bestemmelse om parkering og standsning, etablering af fodgængerfelter og forbud mod visse færdselsarter, herunder med henblik på etablering af gågader.

Bestemmelsen giver bl.a. mulighed for at reservere bestemte parkeringspladser til køretøjer, der er forsynet med et parkeringskort (invalideskilt), jf. bekendtgørelse nr. 465 af 8. juni 2005 om parkeringskort for personer med handicap, således at de pågældende parkeringspladser kan anvendes af enhver med parkeringskort. Sådanne handicapparkeringspladser markeres med et invalidesymbol, jf. § 49 i bekendtgørelse nr. 784 af 6. juli 2006 om vejafmærkning, jf. færdselslovens § 95, stk. 1, jf. § 92 c, stk. 4.

Det fremgår af en pressemeddelelse af 16. maj 2006 fra Københavns Kommune, at kommunen fra 1980'erne til 2001 fulgte en praksis, hvorefter personer med et særligt handicap kunne få reserveret en parkeringsplads nær deres bolig, hvor der blev opsat en tavle med registreringsnummeret for den pågældende persons køretøj. Hvis tavlen ikke blev respekteret, kunne der dog ikke pålægges afgift eller bøde. Det fremgår endvidere af pressemeddelelsen, at kommunen i 2001 ophørte med at opsætte de pågældende tavler på grund af manglende lovgrundlag. Justitsministeriet har ikke nærmere kendskab til praksis på dette område i andre kommuner.